

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาประเทศในปัจจุบันและอนาคต จำเป็นต้องคำนึงถึงสถานการณ์ และความจริงของโลกปัจจุบันเพื่อให้ทันการเปลี่ยนแปลง ความเจริญก้าวหน้าในวิทยาการใหม่ๆ การเข้าถึงความรู้ และการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว เตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับความท้าทายจากกระแสโลก โดยปัจจัยสำคัญที่จะเผชิญการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายดังกล่าว ได้แก่ คุณภาพของคน กำลังคนและภูมิปัญญาของประเทศ ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการผลักดันให้ประเทศเกิดการพัฒนา และมีศักยภาพในการแข่งขันกับนานาประเทศ ด้วยเหตุนี้ ทำให้หลายๆ ประเทศหันมาให้ความสำคัญกับการศึกษา เพื่อใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคนให้มีประสิทธิภาพ มุ่งพัฒนาคุณภาพการศึกษา พัฒนาทักษะกระบวนการคิด และกระบวนการแก้ปัญหาที่หลากหลาย เมื่อคนในประเทศมีคุณภาพก็จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้ยั่งยืน สังคมที่ประชาชนมีคุณภาพ มีความรู้ที่เข้มแข็ง สามารถแข่งขันได้อย่างดีในสากลโลก เพราะสังคมยุคใหม่แข่งขันกันที่คุณภาพของคน ทรัพยากรมนุษย์จึงกลายเป็นสิ่งที่มีคุณค่า เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สังคมสามารถแข่งขันได้กับสังคมอื่น สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงของสังคมให้เจริญก้าวหน้าด้วยวิทยาการใหม่ๆ การเข้าถึงความรู้ และสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วเพื่อให้รู้ทันสถานการณ์ และความจริงของโลกปัจจุบัน (ปรัชญา เวสารัชช, 2552, หน้า 9)

ดังนั้น คุณภาพการศึกษาจึงสะท้อนถึงคุณภาพของคนที่เป็นผลผลิตของการจัดการศึกษาอย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์ปัจจุบันสถานศึกษาส่วนใหญ่ยังมีความเหลื่อมล้ำและแตกต่างกัน ทั้งในด้านงบประมาณ คุณภาพ บุคลากร หรือแม้แต่ปัจจัยด้านผู้เรียน รวมทั้งปัจจัยเอื้ออื่น ๆ เช่น ความร่วมมือของกรรมการสถานศึกษา การสนับสนุนจากชุมชน หน่วยงานหรือองค์กรที่อยู่ใกล้เคียงสถานศึกษา และการติดตามช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหรือหน่วยงานต้นสังกัด สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษา อีกทั้งปัจจุบันสถานศึกษามีอิสระในการบริหารจัดการศึกษาด้วยตนเอง มีการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเอง คุณภาพผู้เรียนและคุณภาพการบริหารจัดการจึงมีความแตกต่างกัน ดังนั้นพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546ข, หน้า 4) จึงกำหนดให้หน่วยงานต้นสังกัดและ

สถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษาอันนำไปสู่การกำหนดให้มีมาตรฐาน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546ข, หน้า 14) มุ่งให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ให้การอุดมศึกษาของประเทศก้าวสู่ความเป็นเลิศในระดับสากล ปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งจากภายในและภายนอกประเทศได้รวดเร็วตอบสนองการพัฒนาชุมชน ท้องถิ่น ประเทศชาติและบทบาทของประเทศในการพัฒนาภูมิภาคและนานาชาติ จึงได้กำหนดไว้ในหมวดที่ 6 มาตรา 47 และมาตรา 48 ที่กำหนดให้มีระบบประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับที่ประกอบด้วยระบบการประกันคุณภาพภายในและระบบการประกันคุณภาพภายนอก โดยให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา และเพื่อรับการประเมินภายนอก ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนได้เกิดความมั่นใจในสถานศึกษานั้น

ประกาศกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พุทธศักราช 2553 แทนกฎกระทรวงฉบับเดิม (พ.ศ. 2546) ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 127 ตอนที่ 23 ก วันที่ 2 เมษายน 2553 ซึ่งกฎกระทรวงฉบับนี้ให้ความชัดเจนเกี่ยวกับระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพทั้งภายในและภายนอก ในส่วนของการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในโดยการส่งเสริม สนับสนุน และกำกับดูแลของหน่วยงานต้นสังกัด ตามหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติที่ให้สถานศึกษายึดหลักการมีส่วนร่วมของชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชน โดยดำเนินการดังนี้ คือ (1) กำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา (2) จัดทำแผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่มุ่งคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา (3) จัดระบบบริหารและสารสนเทศ (4) ดำเนินงานตามแผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษา (5) จัดให้มีการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา (6) จัดให้มีการประเมินคุณภาพภายในตามมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา (7) จัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายใน และ

(8) จัดให้มีการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, หน้า 22-35)

ปัจจุบันสถานศึกษาต่างมีความตระหนักและความพยายามที่จะดำเนินการประกันคุณภาพภายใน แต่ก็ยังไม่สัมฤทธิ์ผลในด้านการประเมินตนเองเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา เนื่องจากส่วนใหญ่สถานศึกษาไม่ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง จะทำก็ต่อเมื่อต้องรับการประเมินจากองค์กรต่างๆทั้งภายในและภายนอก จำรัส นองมาก (2544, หน้า 64) ได้กล่าวไว้ในรวมบทความสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) สมศ. ว่า “โรงเรียนไม่ได้ทำเรื่องการประกันคุณภาพเป็นงานปกติ ทำเฉพาะช่วงเวลาบางกลุ่ม เป็นการทำให้หวังให้เป็นที่พักใจของคนตรวจมากกว่าหวังเพื่อการพัฒนา” จึงเป็นเหตุให้การประกันคุณภาพไม่เกิดผลต่อการพัฒนาสถานศึกษาแต่กลับเกิดผลเสียมากกว่า เพราะสถานศึกษามีแต่การจัดทำเอกสารแต่การดำเนินงานไม่ได้ทำอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ดังนั้นสถานศึกษาทุกแห่งควรจะเริ่มต้นดำเนินการพัฒนาตนเอง โดยการพัฒนานั้นต้องมีการประกันคุณภาพภายในอยู่ในกระบวนการบริหาร ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ระบุไว้ว่า “การประกันคุณภาพภายในจะทำให้สถานศึกษามีระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีการทำงานที่มีเป้าหมายและแผนการดำเนินงานที่ชัดเจน โดยในการดำเนินการตามแผนเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายนั้น ก็จะต้องมีการประเมินคุณภาพภายในหรือการประเมินตนเอง เพื่อตรวจสอบและพัฒนาปรับปรุงให้เป็นไปตามเป้าหมายอยู่ตลอดเวลา”

จากการรายงานผลการประเมินคุณภาพผู้เรียนในปีการศึกษา 2557 ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี ได้สรุปผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ชั้นพื้นฐาน (National Test : NT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมไม่เกินร้อยละ 50 การทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (Ordinary National Education Test : O-Net) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมไม่เกินร้อยละ 50 การประเมินคุณภาพการศึกษาชั้นพื้นฐานระดับเขตพื้นที่ (Local Assessment System : LAS) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมไม่เกินร้อยละ 50 จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นว่าการประเมินคุณภาพผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน คือ ร้อยละ 50 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี, 2558, หน้า 3-14)

นอกจากนี้ปัญหาของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี มีบุคลากรไม่เพียงพอกับอัตราส่วนจำนวนนักเรียน ทำให้สถานศึกษาบางแห่งมีครูสอนไม่ครบชั้น ครูผู้สอนสอนไม่ตรงวุฒิ ซึ่งส่งผลให้ประสบปัญหาในการเรียน การสอนมาก กระบวนการจัดการเรียนการสอนของครูส่วนใหญ่ไม่สนองความต้องการของผู้เรียน ไม่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ คุณภาพผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์เกือบทุกวิชา ขาดการนิเทศและการตรวจสอบอย่างจริงจัง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสถานศึกษาขาดการประกันคุณภาพการศึกษา ทั้งนี้จะเห็นได้จากผลการประเมินภายนอกรอบสาม ปี 2554 - 2558 จากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) พบโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี ระดับปฐมวัย ไม่ผ่านการรับรอง 3 โรงเรียน ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ไม่ผ่านการรับรอง 52 โรงเรียน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี, 2558, หน้า 21) และจากรายงานผลการติดตาม ตรวจสอบคุณภาพการศึกษาตามระบบการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา ปีงบประมาณ 2557 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี สรุปได้ว่า สถานศึกษาร้อยละ 32.20 อยู่ในระดับดีมาก สถานศึกษาร้อยละ 66.10 อยู่ในระดับดี และสถานศึกษาร้อยละ 1.70 อยู่ในระดับพอใช้ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี, 2557, หน้า 62)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาและแนวทางในการดำเนินการประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหา แนวทางการดำเนินการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา เพื่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และเพื่อปรับปรุง หาแนวทางส่งเสริม สนับสนุน และช่วยเหลือในการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา ในสังกัดสำนักงานเขตการศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาในการดำเนินการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี เมื่อจำแนกตามสถานภาพที่แตกต่างกัน

3. เพื่อหาแนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี

ความสำคัญของการวิจัย

ผู้บริหาร ครู และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการประกันคุณภาพภายในจะได้ทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ตลอดจนแนวทางแก้ไขปัญหามา และเพื่อปรับปรุงการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา เพื่อการดำเนินงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา และครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี ปีการศึกษา 2557 จำนวน 1,185 คน จำแนกเป็นผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 117 คน และครู จำนวน 1,068 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี, 2557)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษานี้ เนื่องจากประชากรมีจำนวนที่แน่นอน การหาจำนวนของกลุ่มตัวอย่างจึงใช้สูตรของยามาเน (Yamane) (อ้างถึงใน สุวริย์ ศิริโกภาภิรมย์, 2546, หน้า 129–130) ที่มีระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และยอมให้มีความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารสถานศึกษาและครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรีจำนวน 299 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (stratified random sampling) ตามสัดส่วนของจำนวนผู้บริหารสถานศึกษา และครู โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามความเหมาะสม จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นผู้บริหารสถานศึกษา ร้อยละ 35 ได้จำนวน 105 คน และครู ร้อยละ 65 ได้จำนวน 194 คน

2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เป็นบุคคลผู้เข้าร่วมการสนทนากลุ่ม (focus group) จำนวน 7 คน โดยผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติดังต่อไปนี้

2.1 ผู้บริหารสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี จำนวน 1 คน

2.2 ผู้อำนวยการสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ที่โรงเรียนผ่านการประเมินได้ระดับดีเยี่ยม จำนวน 4 คน

2.3 ศึกษานิเทศก์สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการประกันคุณภาพภายใน จำนวน 2 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 ตำแหน่ง

- 1) ผู้บริหารสถานศึกษา
- 2) ครู

3.1.2 วุฒิการศึกษา

- 1) ต่ำกว่าปริญญาตรี
- 2) ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า
- 3) สูงกว่าปริญญาตรี

3.1.3 ประสบการณ์ทำงาน

- 1) 1 – 10 ปี
- 2) 11 – 20 ปี
- 3) 21 ปีขึ้นไป

3.1.4 ขนาดสถานศึกษา

- 1) ขนาดเล็ก (นักเรียนไม่เกิน 120 คน)
- 2) ขนาดกลาง (นักเรียน 121 – 300 คน)
- 3) ขนาดใหญ่ (นักเรียน 301 คน ขึ้นไป)

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาและแนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาทั้ง 8 ด้าน

3.2.1 การกำหนดมาตรฐานการศึกษา

3.2.2 การจัดทำแผนพัฒนาการจัดการศึกษา

3.2.3 การจัดทำระบบบริหารและสารสนเทศ

3.2.4 การดำเนินงานตามแผนพัฒนาการจัดการศึกษา

3.2.5 การติดตามตรวจสอบคุณภาพ

3.2.6 การประเมินคุณภาพ

3.2.7 การจัดทำรายงานประจำปี

3.2.8 การพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัญหาการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา หมายถึง ประเด็นที่เป็นอุปสรรคความยากลำบาก ในการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดการศึกษาภายในสถานศึกษาอย่างมีระบบตามแบบแผนที่กำหนดไว้

แนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา หมายถึง แนวปฏิบัติ วิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติในการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดการศึกษาภายในสถานศึกษาอย่างมีระบบตามแบบแผนที่กำหนดไว้ ซึ่งมาจากการศึกษาปัญหาการดำเนินการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง การดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดการศึกษาอย่างมีระบบตามแบบแผนที่กำหนดไว้ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่าผลผลิตที่เกิดขึ้นมีคุณภาพตามมาตรฐานและคุณลักษณะที่ต้องการ

การประกันคุณภาพภายใน หมายถึง กระบวนการบริหารงานที่สถานศึกษาต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยบุคลากรทุกฝ่ายและผู้เกี่ยวข้องในสถานศึกษาจะต้องเข้ามามีส่วนร่วม

การกำหนดมาตรฐานการศึกษา หมายถึง ข้อกำหนดเกี่ยวกับลักษณะที่พึงประสงค์ของการศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวเทียบเคียงในการดำเนินงานทางการศึกษา สามารถปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมได้ ตามศักยภาพสถานศึกษา สภาพสถานศึกษา และชุมชน

การจัดทำแผนพัฒนาการจัดการศึกษา หมายถึง การกำหนดสภาพที่พึงประสงค์ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในสถานศึกษา โดยจัดทำเป็นเอกสารแสดงเป้าหมายความสำเร็จในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างสถานศึกษา ชุมชน และคณะกรรมการสถานศึกษา เพื่อใช้เป็นแผนในการดำเนินการจัดการศึกษาที่มุ่งสู่คุณภาพที่พึงประสงค์

การจัดระบบบริหารและสารสนเทศ หมายถึง การวางแผนการจัดเก็บข้อมูลสารสนเทศของสถานศึกษาให้สอดคล้องกับโครงสร้างการบริหารงานของสถานศึกษา สามารถนำไปใช้ในการดำเนินการพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษาต่อไปได้

การดำเนินงานตามแผนพัฒนาการจัดการศึกษา หมายถึง การนำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาไปปฏิบัติใช้ รวมทั้งมีการกำกับ ติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง บรรลุเป้าหมายตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

การติดตามตรวจสอบคุณภาพ หมายถึง การติดตามรวบรวมข้อมูลและผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาโดยคณะกรรมการดำเนินงาน เพื่อนำผลไปปรับปรุงและพัฒนาสถานศึกษาให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

การประเมินคุณภาพ หมายถึง กระบวนการในการประเมินผลสัมฤทธิ์นักเรียนตามสาระการเรียนรู้และคุณลักษณะที่สำคัญตามหลักสูตรสถานศึกษาด้วยเครื่องมือที่ได้มาตรฐาน โดยความร่วมมือของสถานศึกษากับหน่วยงานต้นสังกัด

การจัดทำรายงานประจำปี หมายถึง การเผยแพร่ผลการจัดการศึกษาและระดับคุณภาพของสถานศึกษาต่อสาธารณชน หน่วยงานต้นสังกัด หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษา และเพื่อรองรับการประเมินคุณภาพภายนอก

การพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง หมายถึง การรักษาสถานภาพการมีคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาให้มั่นคงและยั่งยืน เพื่อการส่งเสริมพัฒนาและประเมินประสิทธิภาพการดำเนินงานของระบบประกันคุณภาพ

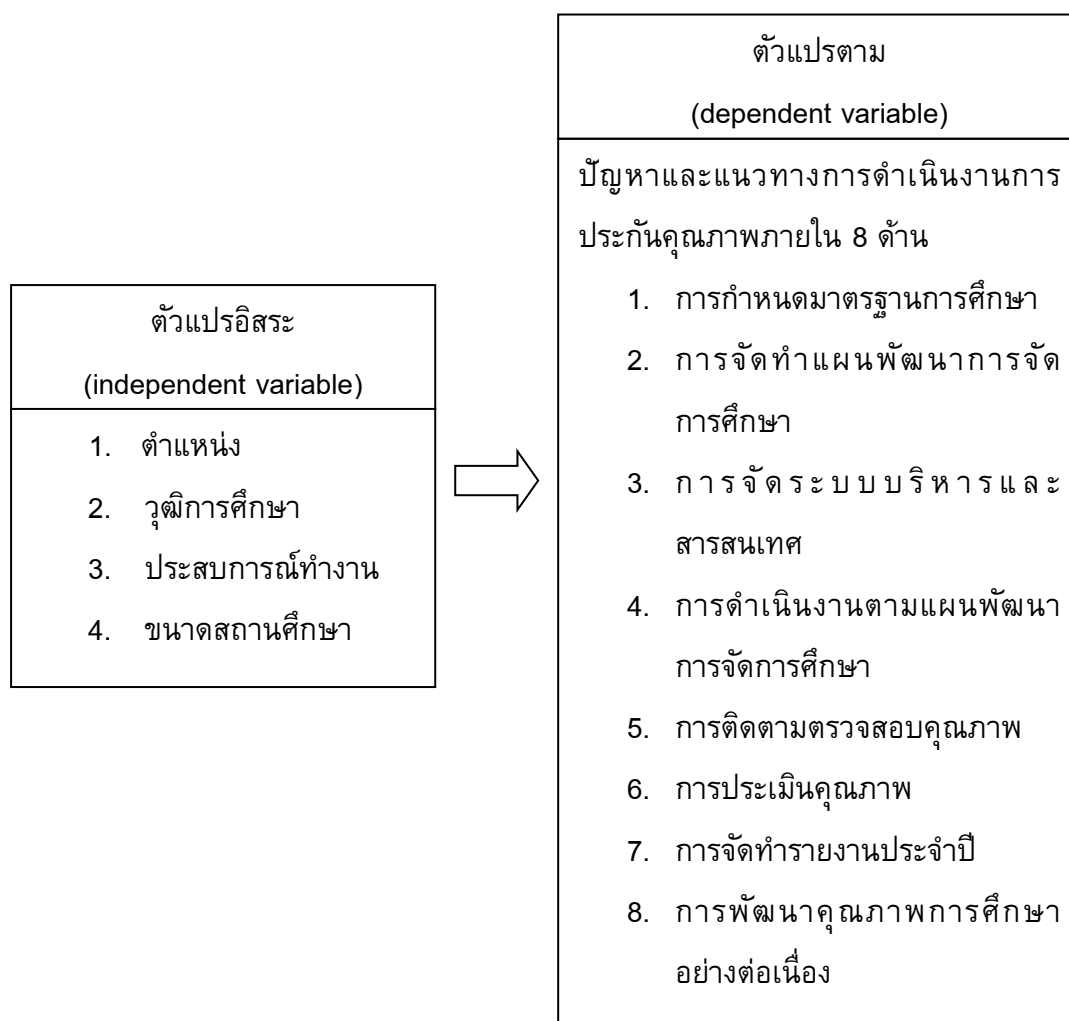
สถานศึกษา หมายถึง โรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี เฉพาะโรงเรียนที่ผ่านการประเมินคุณภาพภายนอก รอบสาม จากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา

ผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารงานประกันคุณภาพในสถานศึกษา ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน และรองผู้อำนวยการโรงเรียน

ครู หมายถึง ผู้ปฏิบัติหน้าที่สายการสอนโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิด ที่พัฒนามาจากแนวทางการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ตามกฎกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554, หน้า 6) ซึ่งประกอบขึ้นตอนต่างๆ 8 ขั้นตอน แสดงดัง ภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

ปัญหาในการดำเนินการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี มีสถานภาพที่แตกต่างกันจะแตกต่าง